

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթերթ / Փետրվար, 2010թ., N 2 (8)

Բանտից ազատվելուց հետո մախկին բանտարկյալը գնացքով տուն էր վերադառնում: Որքան մոտենում էր տանը, այնքան ինչ-որ անհանգստություն էր համակում տղային: Նա ամաչում էր, որ իր ծնողներին շատ էր վշտացրել: Այն պահից, երբ նա թողեց տունը և կապերը խզեց ծնողների հետ, շատ ժամանակ էր անցել: Նա հանցանք էր գործել, դատվել ու բանտարկվել: Այժմ նա տանջվում էր այն մտքից, որ արհամարհել էր ծնողների սերը: Եվ, այնուամենայնիվ, նա մի փոքր հույս ուներ, որ նրանք ներել են իրեն:

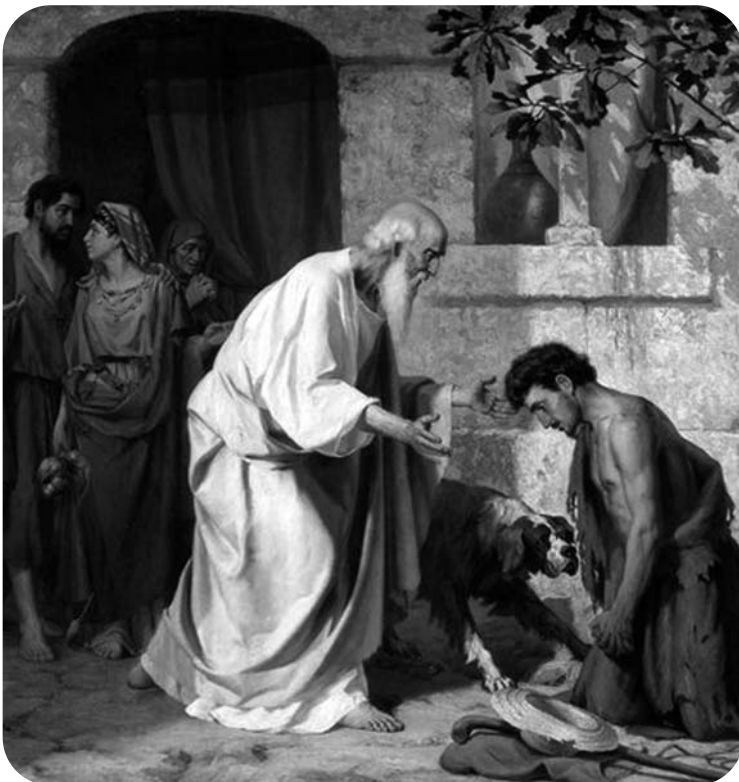

Սակայն նա չէր ուզում ծանրաբեռնել նրանց, քանի որ շատ հաճախ էր բարկացրել: Դրա համար էլ նախօրոք նրանց մասկ էր գրել խնդրանքով՝ տան մոտ լվացքի

պարանին սպիտակ թաշկինակ կախել, եթե համաձայն են ընդունել իրեն:

Իսկ եթե թաշկինակը չլինի, ապա նա ստիպված կլինի թափառել աշխարհով մեկ:

«Մինչդեռ ինք շափ հեռու էր, հայրը փեսավ պանիկա ու գուժը շարժեցավ եւ վազելով՝ անոր պարանոցին վրայ ինկավ ու համբուրեց պանիկա»:
Ղուկաս 15:20

...Անհանգստությունն աճում էր: Ահա ուր որ է կերևա նրա տունը: Նա վեր ցատկեց ու սկսեց ուշադիր նայել պատուհանից: Արդյոք այնտեղ կա՞ թաշկինակ: Նա սկսեց կասկածել: Եվ ահա թաշկինակի փոխարեն նա տան մոտ կախած մեծ սպիտակ սավաններ տեսավ: Արցունքներ հոսեցին նրա աչքերից: Ծնողները դեռ սիրում ու սպասում են իրեն:

Կարո՞ղ ենք արդյոք հասկանալ այն մարդու զգացմունքները, որը վերադառնում է տուն, ուր իրեն սպասվում է ներում և ծնողների բարեհաճ ընդունելությունը: Մեզնից յուրաքանչյուրը ներման կարիք ունի: Աստված ուզում է ընդունել յուրաքանչյուրին: Նա լեցուն է կարեկցանքով և սպասում է մեզ, որ դուրս գա մեզ ընդառաջ (ինչպես դա արեց անառակ որդու հայրը), որպեսզի ընդունի մեզ և փրկություն պարգևի: Ընթերցող, դիմի՛ր Նրան հենց հիմա:

Ի Ն Չ Պ Ե Ս Ե Ն Ք Մ Ե Ն Ք Վ Ե Ր Ը Բ Ե Ր Վ ՈՒ Մ Մ Ե Ր Դ Ե Մ Խ Ո Ս Ո Ղ Ն Ե Ր Ի Ն

«Իշխաններ ալ կը նստէին ու ինծի դէմ կը խօսէին, բայց քու ծառադ քու կանոններուդ վրայով կը մտնէր»:
Սաղմոս 119:23

Երկրի վրա կյանքն այնպիսին է, որ միշտ էլ կգտնվեն մեր դեմ խոսող մարդիկ: Պատճառները կարող են լինել տարբեր՝ թե՛ արդարացի և թե՛ անարդարացի: Այդ մարդիկ կարող են լինել հարևաններից, շրջապատից, աշխատավայրից, ընտանիքից ու եկեղեցուց: Բոլոր դեմ կխոսի քո հարսը, սկեսուրը, քո մտերիմը, այսինքն՝ ամեն կողմից կարող են խոսել քո դեմ... Իսկ ինչպե՞ս ենք մենք վերաբերվում մեր դեմ խոսողներին:

Հոգևոր կյանքն իրական կյանք է, և դա երևում է մարդկային հարաբերությունների մեջ: Սուրբ Գիրքը մեզ սովորեցնում է, որ հոգևորության չափանիշը լավ քարոզելու, հիվանդներ բժշկելու, դերեր հանելու, նշաններ ու հրաշքներ գործելու մեջ չէ: Համոզվելու համար բերենք ընդամենը մեկ հատված Սուրբ Գրքից. «Ոչ թե ամեն ով որ ինծի “Տէր, Տէր” կ'ըսէ, պիտի մտնէ երկնքի թագաւորութիւնը, հապա անիկա՝ որ իմ երկնաւոր Հօրս կամքը կը կատարէ: Շատերը այն օրը պիտի ըսեն ինծի. “Տէր, Տէր, միթէ չմարգարէացա՞նք քու անունովդ, դեւեր չհանեցի՞նք քու անունովդ, եւ շատ հրաշքներ չգործեցի՞նք քու անունովդ”: Այն ատեն պիտի յայտարարեմ անոնց. “Ես բնա՛ւ չէի ճանչնար ձեզ, հեռացէ՛ք քովէս դո՛ւք՝ որ անօրէնութիւն կը գործէիք» (Մաթ. 7:21-23):

Ծառը ճանաչում են պտուղներից: Բրիստոնյայի հոգևոր հասունությունը որոշվում է նրանով, թե ինչ վերաբերմունք է ցույց տալիս նա իրեն դեմ խոսողների և իրեն հալածողների նկատմամբ: Տեր Հիսուսը սովորեցնում է մեզ, որ մենք սիրենք մեր թշնամիներին, բարիք անենք մեզ ատողներին, օրհնենք մեզ անիծողներին, աղոթենք մեզ նեղություն տվողների համար: Եվ ինչպես կուզենք, որ մարդիկ մեզ անեն, նույնպես էլ մենք անենք նրանց: Ուրեմն, եթե մենք Բրիստոսի հետ հարություն ենք առել, ապա պետք է կարողանանք մեր դեմ խոսողների մասին ասել այն, ինչ Դավիթն ասաց. «Իշխաններ ալ կնստէին եւ ինծի դէմ կը խօսէին, բայց քու ծառադ քու կանոններուդ վրայով կմտնէր»:

Աստված կանչել է մեզ, որ մենք վերստին ծնվենք, լինենք նոր մարդ, ունենանք նոր միտք ու փնտրենք երկնայինը: Հիշենք մեր սիրելի Պետրոս առաքյալի խոսքերը՝ գրված **Ա Պետրոս 3:8-10-ում**. «Վերջա-

պէս, ամենդ մեկ մտքի վրա եղէք, կարեկից, եղբայրասէր, ողորմած ու քաղցրաբար: Չըլլա, որ չարիքի փոխարէն չարիք հատուցանէք, կամ նախատինքի փոխարէն՝ նախատինք. այլ ընդհակառակը՝ օրհնեցէ՛ք, գիտնալով թէ այս բանին համար կանչուեցաք, որպէսզի օրհնութիւն ժառանգէք»: Պետրոս առաքյալը բացատրում է մեզ, որ օրհնություն ստանալու գաղտնիքը միայն աղոթքի մեջ չէ, այլ՝ չարիքի փոխարէն չարիք չհատուցելու, նախատինքի փոխարէն չնախատելու, ընդհակառակը՝ օրհնելու, այսինքն՝ մեզ նախատողների, հալածողների և չարիք անողների նկատմամբ հասուն քրիստոնյային վայել վերաբերմունք ունենալու մեջ է:

Հաճախ կոնֆլիկտներ են ծագում ընտանիքի ներսում՝ ամուսինը կնոջ դեմ, կինը՝ ամուսնու, հարսը սկեսուրի դեմ, սկեսուրը՝ հարսի, տղան հոր դեմ, հայրը՝ տղայի և այլն: Երբ մենք գրուցում ենք նրանց հետ, նրանք մեղադրում են իրար, յուրաքանչյուրը բերում է իրեն արդարացնելու և մյուսին մեղադրելու «փաստարկներ»: Յավոք, այսօր շատ քիչ են նրանք, ովքեր կարող են մեղադրել ոչ թե իրենց դեմ խոսողներին, այլ ամենից առաջ տեսնել իրենց մեղքը, կարող են խաղաղություն փնտրել ու նրա ետևից գնալ: «Երանի՜ խաղաղություն անողներին, վասնզի անոնք Աստծո որդիներ պիտի կոչվեն» (Մաթ. 5:9):

Եթե մեր դեմ խոսել են կամ մեզ նախատել, ի՞նչ է, մե՞նք էլ այդպես վարվենք: Սա կլինի ինքը՝ քեզ, դու՝ իրեն. այդ դեպքում դիմացինից ոչնչով չես տարբերվի: Սա աշխարհի օրենքն է: Նույն վերաբերմունքը ցույց տալով՝ քրիստոնյան մեղավորից ոչնչով չի տարբերվում: Մենք չպետք է վատի փոխարեն վատ անենք, այդ աշխարհում է այդպես, իսկ հոգևոր կյանքում այդպես չէ: Եթե մենք չարության փոխարեն նույնպես չարություն ենք անում, ապա պարտվում ենք չարից: Սուրբ Գիրքն ասում է. «Չարէն մի՛ յաղթուիր, հապա բարիով յաղթէ չարին» (Հռոմ. 12:21):

Եթե դու ուզում ես, որ քո հարսը փոխվի և լավ վերաբերվի քեզ, ապա առաջինը դու պետք է փոխվես և լավ վերաբերվես քո հարսին, կամ՝ եթե ուզում ես, որ քո սկեսուրը կամ ամուսինը փոխվեն, ապա առաջինը դու պետք է փոխվես և լավ վերաբերվես նրանց,

ինչպես վայել է Աստծո սուրբերին: Իսկ եթե դու չես փոխվում, ապա մի՛ պահանջիր նրանցից, պահանջիր քեզնի՛ց, քանի որ *ինչ ցանես, այն պետք է հնձես*: Օրինությունը ստանում են ոչ թե խնդրելով, այլ Աստծո Խոսքը պահելով: Այսինքն՝ մեր նկատմամբ ամեն մի վատ վերաբերմունքի դեպքում, լինի դա արդարացի թե անարդարացի, մենք պետք է մտածենք Աստծո Խոսքը պահելու մասին և ասենք այնպես, ինչպես ասում է Սողոմոնը՝ «Մի՛ ըսեր. «Ինչ ինչպես որ ըրաւ ինձի, ես ալ այնպէս պիտի ընեմ իրեն. Այդ մարդուն պիտի հատուցանեմ իր արարքներուն համեմատ» (Առակաց 24:29):

Երբ Ստեփանոսին քարկոծում էին, ի՞նչ էր նա ասում և ինչի՞ մասին էր մտածում՝ ինչպե՞ս հատուցի իրեն քարկոծողներին: Օ՛, ո՛չ, նա ասում էր. «Հա՛յր, ների՛ր սրանց, որովհետև չեն հասկանում, թե ինչ են անում»:

Հաճախ մենք Աստծուց խնդրում ենք, որ խոնարհեցնի մեր դեմ խոսողին կամ մեզ նախատողին՝ մոռանալով, որ Աստված նախ ուզում է մեր խոնարհվելն ու Իր ճանապարհների մեջ քայլելը: Այդ դեպքում է Աստված մեր թշնամիներին խոնարհեցնում մեր առջև:

Մաղմուս 81:13-14 խոսքերում կարդում ենք. «Երանի՛ր թե իմ ժողովուրդս ինձի մտիկ ընէր, եւ Իսրայէլ իմ ճամբաներուն մէջ ընթանար: Շուտով պիտի խոնարհեցնեի անոնց թշնամիները, ու ձեռքս պիտի դարձնէի անոնց նեղիչներուն վրա»: Սա ճշմարտությունն է, և մենք պետք է լավ իմանանք այս ճշմարտությունը, ու *ճշմարտությունը մեզ կազատի* (**Հովհ. 8:31**):

Տարիներ շարունակ կարող եք աղոթել, բայց՝ ապարդյուն, որովհետև չգիտեք ճշմարտությունը: Մի քույրիկի ամուսինը հարբեցող էր: Նրանց տունը կարծես դժոխքի էր վերածվել: Մայր ու աղջիկ որոշում են հոր համար աղոթել: Աղոթում են հինգ տարի. «Տե՛ր Աստված, փոխի՛ր նրան», բայց՝ ապարդյուն: Պատկերացնո՞ւմ եք, հինգ տարի աղոթել ու չհասնել արդյունքի: Պատճառն այն է, որ նրանք չգիտեին ճշմարտությունը: Կինն աղոթում էր, որ ամուսինը փոխվի, բայց չէր աղոթում, որ ի՛նքը փոխվի, հասկանա ճշմարտությունը և միշտ գոհանա Աստծուց: «*Ամեն ժամանակ Տերը պիտի գովեմ*» (**Մաղմուս 34:1**): Մի օր եղբայրներից մեկը այդ քույրիկին պատմում է, թե Աստված ինչ հրաշք է արել, երբ ինքը սրտանց գոհացել է Աստծուց: Այդ եղբայրը քույրիկին խորհուրդ է տալիս, որ եթե ուզում է ամուսինը փոխվի, ապա առաջինը ինքը պետք է փոխվի: Քույրիկը, լսելով եղբոր պատմածը, սրտի խորքում հավանություն է տալիս: Այդ օրը նա դատեր հետ ծնկի է գալիս և աղոթում. «Շնորհակալ եմ Քեզնից, ո՛վ Աստված, որ այսպիսի ամուսին ես տվել ինձ», իսկ աղջիկն աղոթում է. «Շնորհակալ եմ Քեզնից, ո՛վ Տեր, որ այսպիսի հայր ես տվել ինձ»: Այս աղոթքը նրանք անում էին՝ հասկանալով, որ Աստված իրենց համար ցավ է քաշում, իրենց համար արյուն է թափել, և եթե Տերն այսքան

աղոթքներից հետո չի փոխում ամուսնուն ու այդպես է կամենում, ուրեմն դա է բարին: Այդ աղոթքից հետո հրաշք է կատարվում: Ամուսինը պատմում է, որ փողոցում քայլելիս հանկարծ մի ձեռք իջնում է իր ուսին, և այդ ժամանակ նրա մեջ աղոթելու մեծ պահանջ է առաջանում: Նա գնում է մի անկյուն ու սկսում է աղոթել, երկար աղոթելուց հետո մկրտվում է Սուրբ Հոգով: Երբ վերադառնում է տուն, կինը, տեսնելով, որ ամուսինը փոխվել է, շատ է զարմանում ու հարցնում է. «Ի՞նչ է պատահել, ինչո՞ւ է դեմքդ այդպես փայլում»: Ամուսինը պատմում է եղելությունը, և այդ օրվանից ընտանիքի դժոխային վիճակը վերածվում է դրախտի, որովհետև Հիսուսն այցելել էր այդ ընտանիքին: Նրանք միասին փառք են տալիս Աստծուն:

Հարց է ծագում՝ ինչպե՞ս կարելի է նեղության մեջ գոհանալ: Երկինքն ու երկիրը արարողն Աստված է, և Նրա աչքի առջև է ողջ մարդկությունը: Նա ճանաչում է և՛ քեզ, և՛ քեզ հալածողին: Եթե դու Աստծո զավակ ես, և եթե Աստված չի փոխում այն դժվարությունը, այսինքն՝ այն «*նեղության բորբոքը, որ քեզ փորձելու համար կըլլա*» (**Ա Պետրոս 4:12**), նշանակում է՝ Տերն այդպես է հարմար գտնում, և դա է քեզ համար բարին:

Հնարավոր է, որ Աստված չբացատրի մեզ Իր քայլերը, որովհետև «*ծածուկ բաները Աստծուն են վերաբերում*» (**Բ Օրինաց 29:29**), ինչպես օրինակ՝ Տեր Հիսուսը Պետրոսին ասաց. «*Ինչ որ ես կ'ընեմ՝ դուն հիմա չես իմանա, հապա ետքը պիտի իմանաս*» (**Հովհ. 13:7**):

Մենք պետք է հավատանք, որ Աստծո զավակի համար ամեն բան բարու գործակից է:

Այն ժամանակ, երբ Դավիթը վախենում էր, որ Սավուդը մի օր իրեն կսպանի, նա Սավուդից ազատվելու համար թողեց հայրենի երկիրը և գնաց փղշտացիների մոտ: Բայց այդ վիճակի մեջ էլ Դավիթը գոհանում ու փառք է տալիս Աստծուն և ասում. «*Ամեն ժամանակ Տերը պիտի գովեմ, Անոր գովութիւնը միշտ իմ բերանս պիտի ըլլայ*» (**Մաղմուս 34:1,8**):

Երբ մեր սրտերի ճանապարհները Տիրոջը հաճելի լինեն, ինչպես ասվում է **Առակաց 16:7**-ում, Տերը մինչև անգամ մեր թշնամիներին կհաշտեցնի մեզ հետ, և հարսը կհաշտվի սկեսուրի, կինը՝ անուսնու, հայրը՝ որդու հետ:

Սիրելի՛ ընթերցող, եթե դու հիմա անհաշտ ես քեզ դեմ խոսողների հետ, մի՛ մնա այդ վիճակում և մի՛ մեղադրիր նրանց, քանզի դա կմաշեցնի քո ոսկորները: Աղոթի՛ր, որպեսզի լցվես Սուրբ Հոգով, ու մտածի՛ր ոչ թե հատուցելու, այլ՝ ներելու և չարության փոխարեն բարիք անելու մասին: Այդպես անելով դու կկատարես Աստծո կամքն ու կհաղթես սատանային: Խնդրի՛ր Տիրոջը, և Տերը կօգնի քեզ:

«*Արդարը շատ նեղություններ պիտի ունենա, բայց Տերը նրան բոլոր նեղություններից պիտի ազատի*» (**Մաղմուս 34:19**):

Հրահատ Ամիրբեկյան
ավագ իրավաբան

ՏԵ՛Ր, ԱՅՍ ՄԵՂՔԸ ՄԻ ՍԵՊԵՐ ԱՆՈՆՑ

«Ստեփանոս, որ հավատքով ու զօրութիւնով լեցուած մարդ մըն էր, մեծ հրաշքներ կ'ըներ ժողովուրդին մէջ»:

Գործք առաքելոց 6:8

Ստեփանոսն այն մարդն էր, որ լցված էր հավատքով և աստվածային զօրութիւնով ու ծառայում էր իր ժողովրդին: Աստծո Խոսքն ասում է, որ նրա միջոցով մեծ հրաշքներ ու նշաններ էին լինում. մեկի աչքերն էին տեսնում, մյուսի խողովորներն էր բացվում, մեկ ուրիշն էլ մարմնի բժշկություն էր ստանում: Ստեփանոսի ծառայությունը մեծ օրհնություն էր բերում մարդկանց:

Աստծո Խոսքից մենք չենք կարող իմանալ՝ Ստեփանոսն ամուսնացած էր, ընտանիք, երեխաներ ունէ՞ր, թե՞ ոչ: Բայց եթե նա ամուսնացած էր և ուներ երեխաներ, այդ դեպքում, ծառայելով այլ մարդկանց, նրա ընտանիքը մնում էր իր ուշադրությունից դուրս: Իսկ եթե նա ամուսնացած չէր, հավանաբար, նրա հայրն ու մայրն էին մնում ուշադրությունից դուրս: Դուք ձեր հովիվներից ու եպիսկոպոսներից կարող եք հետաքրքրվել ու պարզել, որ երբ նրանք ծառայում են այլ մարդկանց, ապա, որպէս կանոն, նրանց ընտանիքն ու հարազատները մույնպէս մնում են հեռվում, ուշադրությունից դուրս:

Իսկ հիմա ասացե՛ք, եթե դուք ծառայելիք մարդկանց, փոխադարձաբար ի՞նչ կակնկալեիք այն մարդկանցից, որոնց համար դուք չարչարվում եք, նեղություն կրում, զոհաբերում ձեր ժամանակը: Կարծում եմ՝ կուզեիք, որ նրանք ընդամենը հասարակ մի շնորհակալություն հայտնեին Տերոջը և ձեզ:

Ստեփանոսը ծառայում էր մարդկանց, և նրա ծառայությունը օրհնություն էր այդ մարդկանց համար, հրաշքներ ու նշաններ էին լինում: Բայց ի՞նչ եղավ վերջում: Նրան բռնեցին ու բերեցին ատյանի առջև: Սինոդը դատարանի պէս մի բան է, կրոնական ատյան: Եվ Ստեփանոսին այդ ատյանում սկսեցին դատել: Ուզում եմ, որ ուշադրություն դարձնեք՝ Ստեփանոսին հրավիրեցին ատյանի առջև ոչ թե պարզապէս տեսնելու, ոչ թե պատվոգիր տալու, այլ դատելու համար:

Նայենք **Գործք առաքելոց 7:54** խոսքը. «Այս բաները լսելով՝ անոնք կը մոլեգնէին իրենց սիրտերուն մէջ եւ կը կրճտէին իրենց ականջները անոր դէմ: Բայց ան, լեցուած Սուրբ Հոգիով՝ ականալիշ նայեցաւ դէպի երկինք, տեսաւ Աստուծոյ փառքը ու Յիսուսն ալ՝ որ Աստուծոյ աջ կողմը կայնած էր. եւ ըսաւ. «Ահա կը տեսնենք երկինքը բացուած, ու մարդու Որդին՝ Աստուծոյ աջ կողմը կայնած»։ Իսկ անոնք բարձրաձայն աղաղակելով՝ զոցեցին իրենց ականջները, եւ բոլորը միաբանութեամբ խուժեցին անոր վրայ, ու քաղաքէն դուրս հանելով՝ քարկոծեցին զայն. եւ վկաները իրենց հանդերձները պահ դրին երիտասարդի մը ոտքերուն քով, որ կը կոչուէր Սոդոս։ Ու կը քարկոծէին Ստեփանոսը,

որ կը գոչէր. «Տէ՛ր Յիսուս, ընդունէ՛ իմ հոգիս»։ Եւ ծնրադրելով՝ բարձրաձայն աղաղակեց. «Տէ՛ր, այս մեղքը մի՛ սեպեր ատոնց»։ Ասիկա ըսելով՝ ննջեց։ Սոդոս ալ կամակից էր անոր սպաննուելուն»:

Եվ ահա, Ստեփանոսն ատյանի առջև էր, մարդիկ սպառնում էին նրան, կրճտացնելով իրենց ատամները, և պատրաստ էին քարկոծելու: Ծայրահեղ անցանկալի տեսարան...

Գործք առաքելոց 7:55-ում կարդում ենք. «Բայց անիկա Սուրբ Հոգիով լեցուած՝ երկինք նայեցաւ և տեսաւ Աստուծոյ փառքը ու Հիսուսն ալ, որ Աստուծոյ աջ կողմը նստել էր»։ Շատ հետաքրքիր արտահայտություն է՝ *անիկա Սուրբ Հոգիով լեցուած*: Իսկ դուք վերջին անգամ ե՞րբ եք Սուրբ Հոգով լցվել: Ես կարծում եմ, որ շատ-շատերը կփորձեն հիշել ու կասեն, որ դա եղել է աղոթքաժողովի կամ հերթական պաշտամունքի ժամանակ: Հետաքրքիր է, որ նա լցված էր Սուրբ Հոգով այն ժամանակ, երբ շրջապատված էր բարկացած և ատամները կրճտացնող ամբոխով: Սուրբ Գիորգն ասում է, որ նա այդ ժամանակ նայեց երկինք և տեսավ Աստծո փառքը:

Այստեղ մենք պետք է խորհենք վիրավորվածության մասին: Ես կարծում եմ, որ եթե մենք լինեինք Ստեփանոսի փոխարեն, և եթե մեզ կանչեին ատյանի առաջ ու դատելին այն բանի համար, որ ծառայել ենք մարդկանց, հավանաբար մենք կակնկալեինք, որ այնտեղ գտնվողներից գոնե մեկը մեր հասցեին մի պաշտպանողական խոսք ասեր: Ամբողջ ատյանում Ստեփանոսին մեղադրում էին, Ստեփանոսը կարող էր աջ

ու ձախ նայել և իր սրտում ասել. «Մարդիկ, ո՞ր եք դուք, ո՞ր եմ նրանք, ում համար ես աղոթել եմ, ո՞ր եմ նրանք, ովքեր բուժվել են իմ աղոթքի միջոցով, ո՞ր եմ նրանք, որոնց ես այցելել եմ»: Ես չեմ բացառում, որ հակառակորդը կարող էր Ստեփանոսին շշուկով ասել. «Ստեփանոս, երբ դու մարդկանց պետք էիր, մարդիկ քեզ կգտնեին երկրի որ ծայրում էլ լինեիր, բայց այսօր, երբ դու ես նրանց կարիքը զգում, ոչ ոք քո մասին չի մտածում»: Եվ նա, խորհելով, կարող էր վիրավորվել ու տրտմել բոլոր այն մարդկանցից, ում ծառայել էր:

Գիտե՞ք, սիրելիներս, երբ վիրավորվածությունը գալիս է, նա միշտ հարգելի պատճառներ է բերում, թե ինչու կարող է բույն դնել սրտի մեջ: Բայց մարդը պետք է հասկանա, որ իր սրտի մեջ միևնույն ժամանակ չեն կարող լինել վիրավորվածությունն ու Սուրբ Հոգու ներկայությունը: Ուղղակի մարդը պետք է ընտրություն կատարի. կամ բաց անի իր սիրտը վիրավորվածության առջև՝ մոռանալով Սուրբ Հոգու ներկայության մասին, կամ պետք է քաջություն ունենա և ասի. «Վիրավորվածություն, քեզ համար տեղ չկա իմ սրտում, իմ սիրտը ոչ թե բարկության ու վիրավորվածության, այլ Սուրբ Հոգու ներկայության համար է»: Ստեփանոսը ճիշտ ընտրություն կատարեց: Ինչո՞ւ եմ ես այդպես մտածում: Որովհետև **Գործք առաքելոց 7:55**-ում կարդում ենք Ստեփանոսի խոսքերը. «...Ահա կը տեսնեն երկինքը բացուած և Որդին մարդոյ Աստուծոյ աջ կողմը կայնած»: Հետաքրքիր է, որ նա լցված էր Սուրբ Հոգով, առաջինը տեսնում էր Աստծո փառքը, և երկրորդը՝ տեսնում էր երկինքը բացված: Իմաստը սա է, թե ինչի՞ առաջ կբացենք մեր սիրտը: Եթե մեր սիրտը բացենք վիրավորվածության առջև՝ չենք լցվի Սուրբ Հոգով, չենք տեսնի Աստծո փառքը և չենք տեսնի բացված երկինքը: Եթե փակենք մեր սիրտը վիրավորվածության, նեղվածության առջև, այդ ժամանակ կլցվենք Սուրբ Հոգով, կտեսնենք բացված երկինքը, և մեր կյանքում կերևա Աստծո փառքը:

Դուք երբեք տեսե՞լ եք վիրավորված մարդկանց: Ես տեսել եմ: Երբ ծառայում էի բանակում, մի անգամ հայտնվեցի իմ զինակցի կողքին: Նրա ձեռքում ծոցատետր կար, և երբ նա թերթում էր էջերը, հանկարծ կանգ առավ մի էջի վրա, որտեղ հասցե էր գրված, իսկ ներքևում՝ մի մարդու անուն, ազգանուն: Ես հարցրեցի նրան. «Դա քո ընկերո՞ւն է»: Նրա դեմքի արտահայտությունը փոխվեց, և նա ատամների արանքից հագիվ ասաց. «Ո՛չ, դա ծառայողական դպրոցի սերժանտն է»: Ի՞նչ էր տեղի ունեցել: Երբ նա ծառայել էր բանակում, մի սերժանտ նրան շատ էր ծաղրել, ստորացրել ու ծեծել: Իսկ ի՞նչ էր արել այս մարդը: Նա ուղղակի գտել էր սերժանտի հասցեն և արդեն մեկուկես տարի ծառայում էր՝ անընդհատ մտածելով, որ ծառայությունն ավարտելուց հետո անպայման վրեժխնդիր պիտի լինի սերժանտից, գնա նրանց տուն և մի վնաս պատճառի: Վիրավորվածությունը մարդուն միշտ մղում է վրեժխնդրության: Բայց եթե մարդու սիրտն ազատ է վիրավորվածությունից, նա վրեժխնդիր չի լինում, այլ օրհնում է: Ստեփանոսի կյանքը դրա ապացույցն է: Եթե նա բարկանար մարդկանց վրա, երբեք չէր ասի. «Տե՛ր, այս մեղքը մի սեպեր ատո՞նց»: Այսպես կարող է աղոթել միայն նա, ով լցված է Սուրբ Հոգով:

Ես հանդիպել եմ մի կնոջ, որը հիվանդ էր ու միշտ պառկած էր լիճում, իսկ նրա որդին շատ էր ալկոհոլ օտագործում: Այդ որդին խնամում էր մորը: Մայրը չէր կարող վեր կենալ, իսկ հարբեցող որդին խնամում էր նրան: Երբ ես մտա նրանց տուն ու խոսեցի այդ կնոջ հետ, որդին տանը չէր: Կինը դառնորեն լացեց և ասաց. «Երբ երեխաներս փոքր էին, ես ինձ համար ոչինչ չէի գնում, խնայում էի իմ սննդի վրա, և ինքս ինձ ասում էի, որ ոչինչ, ես այսպես կապրեմ, կդիմանամ, այս ցնցոտիներով կմնամ: Երագում էի, որ երբ երեխաներս մեծանան, անպայման գոհ կլինեն իմ արածից, կգնահատեն իմ գոհաբերությունը, բայց հիմա, երբ ես պառկած եմ և իմ հարբած որդին ինձ վրա բռնուցք է թափահարում, ես ոչինչ չեմ կարողանում հասկանալ»: Ես այդ կնոջ հետ երկար խոսեցի և ասացի, որ պետք է ընտրություն կատարել. կամ ընտրել զավակների նկատմամբ սրտում եղած վիրավորվածությունը և տանջվել ամբողջ կյանքում, կամ՝ փակել սրտի դուռն այդ վիրավորվածության առջև, Աստծուն ասել. «Տե՛ր Հիսուս, ես ներում եմ երեխաներիս» ու ապրել ոչ թե վիրավորված սրտով, հապա՜ Աստծո քաղցր ներկայությամբ և օրհնությամբ: Եթե այդ կնոջը հարցնեիք, թե ինչո՞ւ է վիրավորվում, նա տասնյակ արդարացնող պատճառներ կբերեր, թե ինչու իրավունք ունի վիրավորվելու: Իսկ դուք կլսեիք նրան ու կասեիք. «Այո՛, պատճառներն իրոք արդարացի են: Այո՛, դու իրավունք ունես վիրավորվելու»:

Իսկ ես այսօր ինձ և ձեզ ուզում եմ ասել. եթե նույնիսկ վիրավորվածությունը հարյուրավոր պատճառներ բերի ապացուցելու, որ ինքը մեր սրտում բնակվելու իրավունք ունի, մենք պետք է հասկանաք, որ մեր սիրտը ստեղծված չէ այնտեղ վիրավորվածություն բնակեցնելու համար: Չարժե, որ մեր սրտերում վիրավորանք պահենք: Մենք պետք է տեղ տանք, որ Սուրբ Հոգին ապրի մեր սրտերում:

Բերեմ մի օրինակ: Հովսեփը գնաց իր հարազատ եղբայրների մոտ, իսկ նրանք մտածում էին, թե ինչպես գումար վաստակեն Հովսեփի միջոցով: Եվ եղբայրները նրան վաճառեցին որպես ստրուկ: Նրանք նրա համար շրջագայության ուղեւոր չգնեցին, այլ վաճառեցին գերության և ուղարկեցին այլ երկիր: Հիմա պատկերացրեք Հովսեփի սիրտը, երբ նա Եգիպտոսի շուկայում էր, որտեղ ստրուկներ էին վաճառում: Նա կանգնած էր, և շատ մտքեր էին փոքրկում նրա սիրտը: Այդ մտքերը նրան կարող էին ասել. «Դու եղբայրներիդ մոտ գնացիր բաց սրտով, իսկ նրանք քեզ վաճառեցին այնպես, ինչպես ոչխարին են վաճառում»: Դուք կարո՞ղ եք պատկերացնել նրա սիրտը: Վիրավորվածությունը կանգնած թափում էր նրա սիրտը և ասում. «Հովսեփ, ես իրավունք ունեմ բույն դնելու քո սրտի մեջ, քանի որ քո հարազատ եղբայրները քեզ վաճառեցին»: Ես ուզում եմ ասել, համոզվելու համար, որ վիրավորվածությունը թափում էր նրա սիրտը, բայց Հովսեփը դրան տեղ չտվեց:

(Հարունակությունը՝ հաջորդ համարում)

Իգոր Ազանով
երեց, Բելառուսիա

ՀՈԳՈՒ ՀԱՓՇՏԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Շարունակ աղոթքի ետևէ եղեք, անոր մեջ արթուն մնալով գոհութեամբ:
Կողոսացիս 4:2

Մեր ամենօրյա աղոթքաժողովներից մեկի ժամանակ, երբ մենք զոջումով ու խոստովանությամբ եկանք Աստծո առջև ու շարունակեցինք փառաբանել և երկրպագել Նրան, ես հոգով տեղափոխվեցի երկինք ու հայտնվեցի երկնային Երուսաղեմում: Տեսա ամբողջությամբ ոսկուց, ապակու մման թափանցիկ հատակը: Տեսա տասներկու ոսկեգույն սյուները: Երկու-երեք աստիճան բարձրացա վերև, և Տերը կանգնեցրեց ինձ: Տերն ամբողջովին լույսի մեջ էր, և Նրա լույսով լուսավորվում էր ամբողջ քաղաքը:

Չախ կողմում Տիրոջ հրեշտակներն էին, աջ կողմում՝ երկնքի զորախումբը: Տերն ասաց. «Նայի՛ր ներքև», ու տեսա, որ երկրագունդն ամբողջովին խավարի մեջ էր: Հետո Տերն ասաց. «Նայի՛ր իմ ժողովրդին, նրանցից շատերը չգիտեն Իմ արյան գինը: Նրանք երկնային փոխարինում են երկրավոր շատ արժեքներով, որոնք իրականում անարժեք են, այսինքն՝ նրանք իմ արյան գինը չեն գնահատում: Իմ ժողովուրդն ինձ չի ճանաչում, նրանք չեն խոնարհվում, չեն լցվում Ինձնով, չեն ճաշակում Ինձ, չեն ապրում հոգով: Մաքրվեցե՛ք, սրբվեցե՛ք և ազատագրվե՛ք ծածուկ մեղքերից,

հիմա է ժամանակը, Իմ գալուստը շատ մոտ է: Պետք է խորը զոջում և խոստովանություն: Մի՛ սիրեք աշխարհը և ինչ որ աշխարհի մեջ է. մարմնի ցանկությունը, աչքի ցանկությունը և այս կյանքի ամբարտավանությունը Ինձնից չէ»:

Այնտեղի օդն Աստծո շունչն էր, և երբ ես շնչում էի, կարծես Նրա կյանքն էի շնչում ու արտաշնչում: Շնչելիս ուրախություն, խաղաղություն և հանգստություն էի զգում, իսկ երբ արտաշնչում էի, կարծես մարմնի ծակոտիներից լույս ու կյանք էր բխում: Մարմինս թուլացել էր, ուժ չունեի, լաց էի լինում ու խնդրում էի Տիրոջը, որ այնտեղ մնամ, որովհետև չէի ուզում երկիր վերադառնալ: Մոռացել էի նույնիսկ կնոջս ու երեխաներիս: Տերն ասաց. «Գնա՛ և վկայի՛ր Իմ ժողովրդին այս ամենի մասին»: Այս խոսքերը հաստատեցին աղոթքաժողովի մասնակիցները, որովհետև դրանք լսելի էին:

Այդ օրն աղոթքաժողովի ժամանակ կատարվեց այս խոսքը. «Ուրեմն, եղբայրներ, երբ մեկտեղ հավաքվիք, ձեզմե ամեն մեկը սաղմոս ունի, վարդապետություն ունի, լեզու ունի, յայտնություն ունի, թարգմանություն ունի. ամենքն ալ շինության համար թող ըլլան» (Ա Կորնթացիս 14:26):

23.12.2009թ.

Մ կ ա յ ո ռ թ յ ո ռ և

Ամուսնացած եմ, ունեմ չորս երեխա: Ապրել եմ աշխարհիկ կյանքով, վայելել եմ աշխարհի հաճույքները, ծանոթ չեմ եղել Աստծո Խոսքին: Ունեի անբուժելի հիվանդություն՝ ողնաշարի թեքվածություն: Չէի կարողանում նույնիսկ կոշիկներիս քուղերը կապել կամ սափորից ջուր լցնել ու խմել, անտանելի ցավեր էի ունենում: Չորրորդ երեխաս ծնվեց 1988թ. դեկտեմբերին, երկրաշարժի օրերին: Շատ ծանր ժամանակաշրջան էր: Ես այդ ժամանակ աշխատում էի Խոր Վիրապում որպես մեքենաների հսկիչ, որովհետև ուրիշ ոչինչ չէի կարող անել: Քայլում էի ձեռնափայտի օգնությամբ, հինգ կիլոգրամ քաշով ծնված երեխայիս նույնիսկ չէի կարողանում գրկել, երագում էի գրկել ու սիրել նրան:

Մի կիրակի, երբ գնացի աշխատանքի, տեսա, որ տաճարի տարածքում հավատացյալներ են հավաքվել: Առաջին անգամ էի այդպիսի մեծ հավաքույթ տեսնում: Տաճարի քահանաները զանգահարեցին ոստիկանություն և ասացին, որ այդ մարդիկ եկել ու խանգարում են իրենց, ժողովրդին շեղում են դեպի իրենց կողմը: Քիչ անց եկան ոստիկանները, մոտեցան ինձ և ասացին, որ գնամ ու ցրեմ այդ հավաքույթը: Ես ասացի, որ այդ մարդիկ ոչ մի վատ արարք չեն գործում, նրանք Աստծո Խոսք են խոսում: Ինձ նույնպես դուր էին գալիս նրանց քարոզն ու երգերը: Բայց

երբ շարունակեցին ինձ ստիպել, ես թևիցս հանեցի թևկապն ու ասացի, որ այդ օրը չեմ աշխատում ու գնացի հավաքվածների կողմը՝ ավելի մոտիկից լսելու նրանց քարոզը: Խոսում էին 38 տարվա անդամալույծի մասին, որին Հիսուսն ասաց. «Վեր կաց, մահիճդ առ ու տունդ գնա»: Այդ խոսքը կապված էր սրտին ու իմ մեջ Աստծո հանդեպ հավատք դրեց և ես, ուրախությամբ լցված, խնդրեցի Աստծուն. «Տե՛ր Աստված, ես 39 տարեկան եմ և գիտեմ, որ ինձ էլ կարող ես բուժել ու ազատել այս ցավերից»:

Պաշտամունքից հետո ձեռնափայտի օգնությամբ կամաց-կամաց տուն գնալիս տեսա, որ որոշ մարդիկ քանդում էին հին ցանկապատի փայտերը՝ որպես վառելիք օգտագործելու համար: Այդ տարիներին ո՛չ վառելիք կար, ո՛չ ջուր, ո՛չ էլեկտրականություն: Ես էլ էի ուզում այդ փայտերից տուն տանել, որովհետև մենք նույնպես վառելիք չունեինք, բայց դրանք տանելու ուժ չունեի, հազիվ էի քայլում: Այդ ժամանակ նորից խնդրեցի Աստծուն, որ բուժի ինձ, որպեսզի ես էլ կարողանամ ընտանիքիս կարիքները հոգալ: Այդ պահին գլխավերևումս մեծ լույս ծագեց, ոտքերս նույնպես լույսի շրջանակների մեջ էին: Երկնքից ձայն լսեցի. «Դու ուզում ես բուժվե՞լ, թե՞ փայտերը տուն տանել»: Ես Տիրոջ ներկայության մեջ բարձրաձայն լացում էի և խնդրեցի, որ բուժի ինձ, ասացի, որ իմ միակ հույսն Ինքն է: Իմ մեջ այնպիսի հավատք էր դրվել, որ չէի կասկածում իմ բժշկմա-

նը: Այդ լույսի մեջ երկու ձեռքեր ցույց տվեցին իմ ողնաշարը, որի վրա 3-4 սև հետքեր կային: Նա հանեց այդ ողները, փոխարենը նոր ողներ դրեց և ասաց. «Քեզ տալիս եմ մանկան ողնաշար»: Երբ տեսիլքը վերջացավ, իմ ցավերն անցել էին, կռացա ներքև, հետո ուղղվեցի: Կանգնում էի մախ՝ մի, ապա՝ մյուս ոտքիս վրա. ոչ մի ցավ: Ես փառք տվեցի Աստծուն և ուրախությամբ լցված գնացի տուն:

Կինս չէր հավատում, որ բուժվել եմ: Մտածում էր՝ հարբած եմ: Մենք Տիրան անունով մի ծանոթ հավատացյալ եղբայր ունեինք: Ես կնոջս ասացի, որ գնա ու նրան կանչի

մեր տուն: Երբ Տիրանը մտավ ներս, ես գրկեցի նրան ու սկսեցի պատել: Պատմեցի կատարվածի մասին, մենք ծնկի եկանք ու փառաբանեցինք Աստծուն: Նոր էինք վերջացրել աղոթքը, երբ փոքր տղաս վազեց մոտս. ես գրկեցի նրան ու սեղմեցի կրծքիս, քանի որ շատ էի երազել այդ օրվա մասին:

Այդ օրվանից ես ու իմ ընտանիքը ծառայում ենք Աստծուն: Իսկ հիմա ապրում ենք Հոլանդիայում:

Արկադի Մանուկյան

Արարատի շրջան, գյուղ Լուսառառ

ՄԻ ԴԱՐՁԻ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆ

Ռեալ շատ վաղուց էր Աստված թափում իմ սրտի դուռը և փորձում հասկացնել, թե ինչքան է ինձ սիրում, բայց ես այդ թակոցը չէի լսում, կամ գուցե չէի ուզում լսել:

1993թ. մյուս հայերի նման աշխատանք փնտրելու նպատակով գնացի Ռուսաստան: Ամեն ինչ անում էի, որպեսզի հեշտությամբ դրամ վաստակեմ և արդյունքում տուն վերադարձա առանց գումարի՝ այնտեղ թողնելով շատ բշտամիներ ու մութ գործեր: Չորս տարի անց որոշեցի նորից գնալ Ռուսաստան, բայց այս անգամ արդեն նպատակս արդար ճանապարհով գումար վաստակելն էր: Ռուսաստանում ինձ շատերն էին փնտրում իմ վատ արարքների համար: Ցավոք, ես չէի պատկերացնում, թե ինչպիսի դժվարություններ էին ինձ սպասվում:

Մի սովորական առավոտ աշխատավայրս եկան քաղաքացիական համագգեստով հինգ տղամարդ ու ներկայացան որպես քրեական հետախուզության աշխատակիցներ: Ինձ թվում էր, թե գրանցման կարգը խախտելու համար է, կատուգեն և ազատ կարձակեն, բայց սխալվում էի: Ինչպես հետո պարզ դարձավ, ինձ կասկածում էին գողության մեջ, որից ես բնավ տեղյակ չէի: Մտուցեցին այն տունը, որտեղ բնակվում էի և ոչինչ չգտան:

Նրանք պատրաստվում էին ինձ դատապարտել այն հանցանքի համար, որը ես չէի կատարել: Եվ ես հայտնվեցի մի մութ ու կեղտոտ բանտախցում, որտեղ տարբեր հանցագործներ կային: Ինչ-որ մեկը գողություն էր արել ու գտնվում էր ազատության մեջ, իսկ ես պատիժ պիտի կրեի նրա փոխարեն: Դա սարսափելի էր և այնքան անտանելի, որ մի անգամ փորձեցի ինքնասպանություն գործել՝ խմելով մեծ քանակությամբ քնաբեր հաբեր: Իմ ներաշխարհն ալեկոծվում էր, երբ ես մտածում էի, որ բանտում տարիներ եմ անցկացնելու ուրիշի փոխարեն: Ինձ ոչինչ չէր կարող հանգստացնել, և մահն ամենահարմար տարբերակն էր թվում: Ես ժամանակին մարդկանց մեջ շատ հեներաններ ունեի, որոնք աստիճանաբար փլվում էին: Բայց այդ ողջ ընթացքում Աստված իմ կողքին էր և շարունակում էր թակել սրտիս դուռը: Երբ ինձ պատմում էին Քրիստոսի մասին, ինձ թվում էր, թե այդ խոսքերն

իմ մեջ տեղ չեն գտնում, բայց ես սխալվում էի, որովհետև Աստծո խոսքը պարզապես չի դառնում: Երբ ես հասկացա, որ կորստյան եզրին եմ, ակամայից սկսեցի հիշել ինձ ասված այն խոսքերը, որ Քրիստոսը շատ է սիրում ինձ, որ Նա ինձ համար է մահացել և պատրաստ է օգնելու, եթե անկեղծությամբ խնդրեմ: Հանկարծ Հիսուսին դիմելու որոշում կայացրեցի: Մարդկային հպարտությունս մի կողմ դնելով՝ ծնկի իջա և աղոթեցի. «Տե՛ր Հիսուս, եթե Դու կաս և Քո մասին իմ լսած խոսքերը ճիշտ են, ուրեմն Դու տեսնում ես իմ տառապանքները: Խնդրո՞ւմ եմ, ազատի՛ր ինձ բանտից և հասցրու ընտանիքիս, իսկ ես փոխարենը խոստանում եմ կյանքիս մնացած օրերում Քեզ ծառայել»:

Այս աղոթքից հետո իմ ներքին ալեկոծությունը հանդարտվեց: Ես լցվեցի այնքան մեծ հավատքով ու վստահությամբ, որ այլևս չէի կասկածում Աստծո գոյությանը, ավելին, ես շոշափելի ձևով զգացի Նրա ներկայությունն իմ կյանքում: Իմ մեջ անհասկանալի փոփոխություն էր կատարվում, ես այլ աչքերով էի նայում իմ կողքի բանտարկյալներին, կերակուրս տալիս էի նրանց և այս ամենն անում էի սիրով: Այդ աղոթքից տասն օր անց բացվեց բանտախցի դուռը, հնչեց իմ ազգանունը և հրամայվեց իրերով հանդերձ դուրս գալ: Մտածեցի. «Վերջ, տանում են դատելու, բայց ոչինչ, ինչ էլ լինի, Տերն ինձ հետ է»: Ես սխալվեցի. նրանք եկել էին ինձ ազատ արձակելու համար:

Հաջորդ օրը անձնագիրս ետ ստանալու համար գնացի ոստիկանության բաժանմունք: Ինձ ձեռքակալող և քննող ոստիկանը շատ քաղաքավարի կերպով տվեց անձնագիրս, ներողություն խնդրեց թյուրիմացության համար, բայց շեշտակի ասաց.

- Եթե հնարավորություն ունենայի, ես քեզ երկար ժամանակով կնստեցնեի բանտում:

Ես անպատմելի ուրախ էի, որովհետև Տերը խնդրածիցս ավելին տվեց՝ ոչ միայն ազատեց բանտից և ընտանիքիս մոտ վերադարձրեց, այլև ազատեց ինձ իմ ներսի հին մարդուց և ուղեկցեց Իր եկեղեցի:

Վարդան Մարգարյան

ք. Վանաձոր

Այսպիսի երազ ես չէի տեսել դեռ.
Իբրև թե մարմնով երկինք բարձրացա
Ու սպասում էի դռների առաջ,
Ուր մեծ բազմություն կար հավաքված:
Երկա՛ր, շա՛տ երկար սպասելուց հետո
Ականջիս հասավ անունս հանկարծ.
Եկան, կապեցին աչքերս արագ
Ու այդ վիճակով ինչ-որ տեղ տարան:
Աչքերս բացի և ես ինձ գտա
Մի մեծ սենյակում, որ ոչ ոք չկար,
Դուռ ու պատուհան, ամենն ապակուց՝
Տեսնում էի ես այդ սենյակից դուրս:
Ու պատից այն կողմ տեսա բազմություն,
Սեղաններ շարած, մեծ ուրախություն,
Ի՛նչ կերակուրներ՝ խիստ անպատմելի,
Մի մեծ լույս՝ փայլում, շատ զարմանալի:
Փորձեցի ես մոտենալ նրանց,
Բայց փակ էր, ավա՛ղ, դուռ ու պատուհան:
Սովն էր սկսել տանջել մի կողմից,
Ծարավի մասին արդեն խոսք չկար:
Մոտեցա անկյան մեծ պատուհանին,
Նկարներ տեսա և, ա՛յ քեզ զարմանք,
Նկարները իմ եղբայր-քույրերի սկսեցին խոսել
(Նրանց խնդրանքը ես չէի կատարել).
- Գումարը այն՝ քեզնից խնդրած
Ի՞նչ եղավ, եղբա՛յր, սպասում եմ ես դեռ:
Մի ուրիշ քույրիկ ձայն տվեց հանկարծ,
Ախր խեղճ քույրը ծանր հիվանդ էր,
Քանի՛ անգամ էր անունս տվել,
Մեկ անգամ գոնե նրան չէի այցելել...
Դիմացս ելավ իմ այն ծեր քույրը,
Ում խոստացել էի բժշկի տանել, ասաց.
- Եղբա՛յր իմ, ո՞ր ես, քեզ եմ ես սպասում
փողոցում կանգնած:

Տեսա եղբորս այն նորահավատ,
Որին ես սեր էի քարոզել հաճախ, ասաց.
- Եղբա՛յր, այդ ինչպե՞ս եղավ՝
Երբ ես ննջեցի, հրաժեշտիս չեկար:
Փոքրիկին տեսա ես այն մահացած,
Եկավ, փաթաթվեց խիստ ուրախացած, ասաց.
- Եղբա՛յր իմ, ի՛նչ լավ եղավ,
Որ չուղարկեցիր դեղն ինձ հարկավոր,
Որովհետև ես կառողջանայի ու
Հիսուսին էլ շուտ չէի տեսնի...
Եվ մուրացկանին տեսա այն թշվառ՝
Երկու ոտքերը ծնկներից կտրած,
Ու միակ ձեռքով նա փող էր մուրում՝ ասելով.
- Եղբա՛յր, ի՞նչ ես հապաղում...
Ճակատիս սառը քրտինքն էր պաղել,
Ծարավն ու սովը սկսեցին տանջել,
Իսկ կերակուր ինձ տվող չկար:
Ուտելիք էին վաճառում դրսում,
Բայց գրպանումս դրամ չկար:
Մի եղբայր հուշեց. «Գնա և հանի՛ր զանձանակիցդ
Ողորմություններն, ինչքան որ ունես»:
Ո՛նց ուրախացա. ելքը գտնվե՛ց,
Ու քաղցս շուտով պիտի հազեմար...

Բայց երբ մոտեցա, ձեռքս տարա ներս.
Լիովին դատարկ մի զանձանակ էր...
Եվ, ա՛յ քեզ զարմանք, տուփն այդ գեղեցիկ
Սկսեց խոսել մարդկային լեզվով.
- Անտարքեր էիր անցնում իմ կողքով,
Մի՛ փնտրիր դու այն, ինչ որ չես գցել:
Եվ ես սկսեցի բղավել հանկարծ,
Քանզի այլևս ուրիշ ելք չկար.
- Տե՛ր, Քո անունը շատ եմ քարոզել,
Պաշտամունքներիդ ներկա եմ եղել:
Եվ ինձ բերեցին մի թղթապանակ՝
Հոգևոր կյանքիս գործերը համակ:
Հույսով բացեցի այն... սակայն, ավա՛ղ,
Ինձ էին նայում թղթերը դատարկ.
Ո՛չ գութ կար, ո՛չ գործ, ո՛չ ողորմություն:
Ես ուշ հասկացա Տիրոջ խոսքերը,
Թե դատաստանին ինչն է պարծենում.
- Ողորմությունը,- ասում է Տերը:
Եվ ես ասացի եղբայր-քույրերիս.
- Երկրի վրա ունեմ գումար հավաքած,
Թույլ տվեք՝ բերեմ ու տամ բոլորիդ:
Բայց մի ձայն հնչեց. «Շա՛տ ուշ է հիմա»:
Նույն ձայնը հնչեց նորից վերևից.
- Հիշո՞ւմ ես, որ խռովում էիր բոլորից
Ու չարությամբ էիր լցվում ամեն մի խոսքից,
Երեսիդ գույնը փոխում էիր արագ՝
Ծիածանի յոթ գույների նման:
Բերանիցդ ելած խոսքը երեկվա
Չէր համընկնում գործին իրական:
Ձայնը դադարեց, իջավ լռություն:
Հոգուս պատել էր կսկիծ, տրտմություն,
Սոսկալի ցավ էր մարմնիս մեջ համակ:
Հանկարծ սենյակի լույսերը հանգան,
Մթության մեջ ուրվականներն ինձ հասան:
- Թողե՛ք ինձ գնամ, բա՛ց թողեք հիմա...
Այս ի՞նչ է սողում մարմնիս վրա,
Այս ո՞ւմ մատերն են հանում աչքերս,
Ա՛խ, մի՛ խեղդեք ինձ, վառե՛ք լույսերը...
Եվ հենց այդ պահին լույսը վառեցին,
Վեր թռա տեղից. քրտինքս էր պաղել,
Ամբողջ մարմինս սառույց էր կտրել,
Միտս ուզում էր իր տեղից պոկվել,
Եվ ոչ ոք չկար ինձ մխիթարող:
Ու միանգամից խենթացա ասես
Ուրախությունից այն անակնկալ,
Որ սա միայն երազ էր անցած,
Ու իմ առջևում դեռ ժամանակ կար...
Այսօր կարող է մեռնես, հասկացի՛ր,
Չար գործերդ թո՛ղ, Հիսուսին դարձիր,
Առանց պտուղներ ո՞ր ես գնալու,
Դատաստանին ի՞նչ ես ասելու:
Քնելուց առաջ մի պահ մտածի՛ր,
Որ վաղը գուցե չես արթնանալու...
Ազդարարում է Աստծո խոսքն արդար՝
Գործերով է միայն հավատքը կատարյալ,
Եվ դատաստանին քեզ համար միայն
Ողորմությունն է պարծենալու:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու տպավորությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները:

«Բարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է անվճար և տպագրվում է
հոժարական նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-53-25-26, 093-95-49-30, էլ. փոստ՝ bari_lur_09@mail.ru